

Γιατί τα ζόμπι δεν παίζουν ..... παστέλλα.

Για να σας πω, ότι σας πω θα πρέπει να αναφέρω για εκείνους που λησμόνησαν, γι αυτούς που άγνοια έχουν τι ήταν η παστέλλα. Στις εποχές των άγουρων, νεανικών μου χρόνων, παιχνίδι ήταν παιδικό για αποδράσεις ξενοιασίας απ' την σκοτούρα του σχολείου και των γονιών το ...«κάνε». Τότε λοιπόν που υλικά των παιχνιδιών, (ξέχωρα από το κέφι) ήταν ο αγέρας, το νερό, το έδαφος, το χώμα, παίζαμε την παστέλλα.

Με κιμωλία σουφρωτή από του πίνακα τη βάση ή με πέτρα αιχμηρή – αν λάχαινε και η κιμωλία ρεστάριζε στα ακροδάκτυλά μας- στο έδαφος ορίζαμε τα σύνορα του χώρου που έμελλε η παστέλλα να παιχτεί και ο παίχτης να την παίξει. Δεν είχε ζόρι η χάραξη, λίγα λεπτά αρκούσαν το παραλληλόγραμμο να σχιαχτεί και ορθογώνιο νάναι. Μέσα του δύο μικρότερα στις βάσεις του χαραγμένα με την γραμμή αναμεσής του καθενός τετράγωνα τέσσερα να γεννιόνται. Στο μεσιανό τετράγωνο οι διαγώνιες να μπουν, το «X» σαν σχηματίσουν, τρίγωνα τέσσερα ισοσκελή από τούτο να προκύψουν. Όλα μαζί τα σχήματα οκτώ στη σούμα θάνε και αριθμό σαν πάρουνε από το 1 ίσα με το 8, ο χώρος είναι έτοιμος για να δεχθεί τους παίκτες. Απέμενε το τελικό, που ήταν η παστέλλα, να βρεθεί, ο αγώνας για να αρχίσει. Ήθελε πέτρα επίπεδη, πλακουτσωτή συνάμα, στα σχήματα να θρονιάζεται που επιλέγει ο παίκτης δίχως το κουντροβαλητό που φέρνει η στρογγυλάδα. Όταν κι αυτή βρισκόντανε, αρχίναγε ο αγώνας.

Το χέρι του παίχτη έπρεπε να στοχεύσει με την παστέλλα διαδοχικά και με επιτυχία, ένα προς ένα όλα τα σχήματα του παραλληλόγραμμου και να καθίσει μετά από την ρίψη σ' καθένα τους έως ότου ο ρίψας εκτελέσει με πηδήματα την αποστολή του που δεν ήταν άλλη από το πέρασμα του μετ' επιστροφής από το

σχήμα με αριθμό «1» έως αριθμό «8». Η συμπεριφορά, (τα πηδήματα και τα πατήματα) του παίχτη ήταν καθορισμένα. Πηδώντας στο χώρο του παιχνιδιού έπρεπε να προσγειωθεί ταυτόχρονα με το δεξί πόδι στο σχήμα «1» και το ζερβό στο «2», συνεχίζοντας το ίδιο έπρεπε να γίνει και με τα σχήματα «4» με «5» και «7» με «8» ενώ στα σχήματα «3» και «6» που μεσολαβούν έπρεπε να προσγειωθεί και σταθεί στο ένα πόδι, κουτσό. Κάθε φορά που έμπαινε το πόδι του σε σχήμα που βρίσκονταν η παστέλα έπρεπε να την πατήσει και στο πηγαιμό και στην επιστροφή. Στην επιστροφή μάλιστα μετά το πάτημα της παστέλλας να την σηκώσει έπρεπε από κάτω από το πόδι του ώστε να βγει μ' αυτή έξω από το χώρο του παιχνιδιού για να την ρίξει κατόπιν στο σχήμα που είχε σειρά. Αυτή ήταν η παστέλλα αναγνώστη μου. Μην την μετρήσεις γι' εύκολη. Ήθελε σημάδι, ισορροπία και αντοχή και μην ξεχνάς πότε στεκόσουν στο ένα πόδι και πότε στα δύο και ..ανοιχτά το ένα από το άλλο .

Για τα «ζόμπι» λίγα θα σου πω και είναι όσα ξέρω. Τρεις μονάχα ορισμούς, συμπέρανε ότι θέλεις. Ζόμπι είναι α.) το σώμα νεκρού που κρατιέται στην ζωή υπερφυσικά για να υπηρετεί άβουλα εκείνον που το κρατάει στη ζωή , β) ο άνθρωπος με άβουλη συμπεριφορά εξαιτίας του ότι έχει καταβληθεί σωματικά και ψυχικά και γ.) εκείνος που έχει σοβαρές βλάβες στο εγκέφαλο είτε από κτύπημα, είτε από παραισθησιογόνα, είτε από πόνο έντονο από όπου και αν προήλθε.

Για το παιχνίδι είναι γνωστά και όσα ξέρεις, ξέρω. Κύριοι παράγοντες του είναι οι κανόνες, τα επιτεύγματα, η πρόκληση και η αλληλεπίδραση. Το παιχνίδι υποβάλλει τον παίχτη σε ψυχική και σωματική διέγερση. Το παιχνίδι βοηθάει στην ανάπτυξη δεξιοτήτων και περιέχει μορφή άσκησης.

Άκουσε τον συλλογισμό και πες μου που έχει λάθος. Αφού σοφοί πιστεύουνε πως η ζωή παιχνίδι είναι, όπως και η παστέλλα. Γιατί μαθές και τη ζωή να μην την πεις ...παστέλλα; Και αφού παστέλλα είναι ζωή και πρέπει να την παίξεις με τους κανόνες παιχνιδιού που είναι ορισμένοι εδώ μπαίνουν προβλήματα την σήμερον ημέρα. Τώρα αφήνω φίλοι μου, τον έμμετρο τον λόγο και πιάνω εκείνο τον πεζό, νομίζω πως ταιριάζει.

Για να προοδεύσεις στη ζωή πρέπει να βάζεις στόχους να έχεις σκοπό , σχέδιο και πρόγραμμα, να ξέρεις τους κανόνες και βάση αυτών να κινηθείς. Να αρχίσεις από το «1» για να φτάσεις στο «8». Να βλέπεις που είναι οι γραμμές μην και πέσεις πάνω τους ή κινηθείς έξω από αυτές. Να ξέρεις που να σημαδέψεις που να ρίξεις την παστέλλα. Και πιάνω πάλι ποίηση μην λάχει και ξεφύγω και λόγια άσχημα να πω.

Όταν σου σβήνουν τις γραμμές, τους αριθμούς αλλάζουν, δεν βλέπεις τόπο να σταθείς, φορολογούν την πέτρα, τα όσα ξέρεις τα ξεχνάς, άλλα καινούργια βάζουν που μόλις το μάτι τα θωρεί πάλι τα ξανά αλλάζουν έτσι που ο νους σου χάνεται, παύεις να συλλογιέσαι και τα κανιά σου αδρανούν, τα χέρια σου διστάζουν, παίρνεις του ζόμπι την μορφή και ακούς όσα προστάζουν από αυτούς που κράζουν.

Πως η παστέλλα να παιχτεί σαν λείπουν οι γραμμές της, το χέρι μείνει ορφανό απ' την πλατιά την πέτρα. Ο παίχτης, ζόμπι ζηλευτό μένει καγκελομένο χωρίς αντίδραση καμιά να ακούει κάθε ....παπαριά. Του ενός που λέει «σε βαρώ και πες μου και συγνώμη». Του άλλου που τα έκανε σκατά , «εσύ κάτσε και φάτα». Εκείνου που ρίχνει τα μιστά, μειώνει τις συντάξεις «η μάζα πρέπει να κοπεί το χρέος να ξεχρεωθεί και εσύ εξαυλώσου.».

Άλλα δεν έχω να σας πω και πάω παραλία, σε μπαρ μικρό να ξεχαστώ τέρμα στην γαλαρία. Αφού παστέλλα δεν μπορώ ως

ζόμπι πια να παίξω τα άσματα των αοιδών να ακούσω για να αντέξω. Του Τσαλίκη το κουπλέ μπας δώσει να σπινάρω την δόλια την κατάντια μου μην τύχει και φρενάρω. Μαζί του να παραδεχτώ πως «Δεν δεν σου κάνω τον άγιο, αχ αμάρτησα με τις δικές μου επιλογές πως κατάντησα.» Και στη συνέχεια να πω μαζί με Παντελίδη τους στίχους τους σημαδιακούς σε κάθε ευπατρίδη από εκείνους που μου στέρησαν της παστέλλας το παιχνίδι. «Όσο δέρμα και αν πετάξεις είσαι φίδι δεν θα αλλάξεις.»